

Emoció fins al final

JOAN MANUEL PERDIGÓ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 19.06.08

A poc a poc es van apagant els ressons del mogut congrés d'Esquerra. Cau el teló republicà i els focus mediàtics ja apunten cap a València, on a partir de demà Rajoy es disposa a guanyar el primer assalt de la seva lluita per la supervivència. De València a Vitòria, el final del mes de juny ens depara l'incert ple del Parlament basc en què Ibarretxe buscarà el plàcet d'EHAK per convocar la seva polèmica consulta a la tardor.

I d'allà, entrats al juliol, viatjarem a Madrid, on el conclave del PSOE amenaça de fer-nos badallar, perquè ja se sap que els problemes, quan s'està en la ben assortida taula del poder, sempre són més suportables. Per aquestes mateixes dates, a Catalunya encara viurem amb un toc d'emoció aquell duel a tres --Sirera, Fernández Díaz i Nebrera-- per apoderar-se del lideratge del caïnita PP català.

A l'abric d'aquesta densa cortina, però a només tres setmanes vista, vetllen les seves armes els dirigents de Convergència. Mas i el seu aguerrit pinyol ultimen el congrés nacionalista amb dues assignatures pendants. La primera, de caràcter organitzatiu, bastant ben encarada, tractarà de donar satisfacció (moderada) a les aspiracions (també moderades) d'un sector crític (moderat, si parlem de nacionalisme) que té com a cap visible --una mica malgrat seu-- Lluís Recoder. Es tracta, en definitiva, de donar una mica més de protagonisme als que no els fa perdre el son el desideràtum sobiranista que tan angoixada té des de fa un temps la cúpula convergent.

El nucli de la qüestió radical, no obstant, a establir quants graus pujarà el termòmetre nacionalista de Convergència, més enllà dels que ja reflecteix la seva ponència política. El text consagra les línies mestres de la conferència del passat 20-N, en què Mas va establir les bases de la casa gran del catalanisme i va incorporar el dret a decidir a l'ideari convergent, un nou plat de textures prou agressives per ferir paladars fins que tradicionalment han donat la seva confiança a CiU, com amb escàs èxit alerta l'incòmode Duran.

Els congressos convergents són fòrums tradicionalment tranquils, però el pas a l'oposició i una certa obsessió per emular Esquerra han encès els ànims de la militància i no s'han d'excloure les sorpreses. Fa quatre anys, una esmena perduda que qüestionava el sí a la Constitució europea si no es reconeixia el català com a llengua oficial va sortir airosa i va posar de cap per avall el conclave. Ara, ha arribat viva, per ser sotmesa a votació dels delegats, una altra esmena que defensa la creació d'un Estat català ni més ni menys si el Constitucional tomba l'Estatut... Que ningú desesperi, doncs, perquè fins a mitjans de juliol l'emoció està garantida.